

"סוד החשמל"

לחבר מין תורת הנסתר לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת ויצא ה' אלפים תשע"ב [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

כריכת התפלין על האצבע בסוד טבעת קדושין

ויזכו לפרנסה. נראה דלכן יש מנהג לזרק חטים בבית חתנים, (ע' בברכות נ: תוד"ה ולא) לסמל שבזכות האשה זוכה החתן לפרנסה ולחטים. וכן נראה דיש רמז בפסוקים (בראשית כו, לד ואילך) שהתורה הסמיכה את נשואי עשו לרצונו של אביו לברכו בברכת הפרנסה. לרמז שלאחר הנשואין שיך הענין של ברכה ולא קדם. וכן נראה דיש רמז בפתוב (שם לא, טז) "כי כל העשר אשר הציל אלהים מאבינו לנו הוא ולבנינו", רחל ולאה אומרות ליעקב שברכת הפרנסה היא בזכותם "לנו הוא", כדי להשפיע לבנינו ולגדלם. וכן מובא ב'חתם סופר' (תשובות אה"צ ח"ב קע) שאלמן ואלמנה נקראים בשם זה, לרמז שאין להם פרנסה אמיתית, אל - אין, מן - פרנסה, דבשביל פרנסה אמיתית צריך נשואין.

כתוב (בראשית ב, כב) "ויבן ה' אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה". ומבאר רש"י "ויבן" פבניו, רחבה מלמטה וקצרה מלמעלה לקבל הולד, פאוצר של חטים שהוא רחב מלמטה וקצר מלמעלה שלא יכביד משאו על קירותיו. נראה דלכן רש"י ממשיל את האשה לאוצר של חטים, דהפרנסה והחטים, באים בזכות האשה. וכן כתוב על בחינת אשה (שה"ש ז, א) "בטנך ערמת חטים". וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' בשם ספר 'בן הוידע' שאשה בגימטריא ברכה לחם ולכן היא נקראת בשם לחם, כמו שכתוב (בראשית לט, ו) "כי אם הלחם אשר הוא אוכל". וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' קג) בשם ספר 'ויאמר יהושע' שהכתוב "ומשוש חתן על פלה" בגימטריא הכתוב "ויברך את לחמן ואת מימין" עם המלים. וכן מובא שם (ע' קלה) שחתן וכלה בגימטריא שמות הפרנסה פא"י חת"ך.

וכן נראה דיש רמז לדברינו בפתוב (משלי לא, י) "אשת חיל מי ימצא" דמצינו ברש"י (בראשית לד, כט) שחיל הוא ממון והכתוב מרמז שהממון בא בזכות האשה. וכן מרמז בהמשך הפתוב (שם כט) "רבות בנות עשו חיל". וכן שלח"ן המסמל את השפעת הפרנסה כדבארנו במאמר 'השלחן פה', מרמז בפתוב (בראשית ב, כב) את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה" בדלוג שתי אותיות.

מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (יא) שבנשואי אדם הראשון היו המלאכים מתופפים בתפלים, וכן מנהג ירושלים לנגן בנשואין בכלי התוף, נראה לבאר על פי דברינו את הקשר בין פלי

מצינו בזהר (משפטים קיח:) שתפלין הם בחינת אשתו של אדם. וכן מצינו בזהר (תיקונים פד.) רצועה כרוכה באצבע שמאל זו קדושין, שהיא טבעת כרוכה באצבע שלה. ורואים שהזהר מקשר את כריכת התפלין על האצבע לטבעת קדושין. נראה לבאר, כשם שהאשה שיכת לצד השמאל, כמובא בזהר (חיי שרה קכו:), ובזכות האשה מקבל האדם את ההשפעה הגשמית בעניני עולם הזה, פרנסה וכו', כמובא בגמרא (ב"מ נט. ובזהר תיקונים קא.), ואת האשה מקדשים בטבעת, כך תפלין ששיכים לצד השמאל, ומשפיעים את הפרנסה כפי שבארנו במאמר 'חשמל ציצית', הם בחינת אשתו של אדם, וכורכים את רצועות התפלין על האצבע בבחינת טבעת קדושין.

וביתר באור הבאנו במאמר 'הארון מ', בשם הש"ך שהבדים של הארון מסמלים את השפעת הפרנסה, תומכי תורה, וטבעות הארון מסמלות את האשה וכל המסיעים לתלמיד חכם ללמד תורה. ובארנו שלכן מקדשים האשה בטבעת, לסמל לה שתפקידה להיות טבעת, בבחינת טבעות הארון, כשם שטבעות הארון היו עזר לתורה ולארון, לשאת את הבדים, כך האשה, בזכותה היו הבדים והשפעת הפרנסה לבעל, ויוכל ללמד תורה מתוך הרחבה. נראה דלכן גם בתפלין יש בחינה של טבעת קדושין, לסמל שהשפעת הפרנסה שבאה מהתפלין, היא כדי שיהיה עזר ללמוד התורה.

וכאן הוא המקור שהמקבלים תקנו לומר הפתוב "וארשתין לי לעולם וגו'" כשכורכים התפלין על האצבע, דכריכה זו היא בבחינת קדושין וארוסין, נראה דבטבעת קדושין ובכריכה זו מסמלים את קשירת השפעת השמאל לשעבד אותה לעבודת השי"ת.

ועוד טעם נראה לבאר דמצינו בזהר (תיקונים כה:) שנותנת טבעת קדושין על האצבע מסמלת את חבור היסוד למלכות. וכן בתפלין של יד ובפרט באצבעות יש זיווג יסוד ומלכות, כפי שבארנו במאמר 'חשמל אות'.

מצינו בזהר (תיקונים קכו:) שמבאר את הגמרא (ב"מ נט.) שרבא אמר לבני מחוזא שיכבדו נשותיהם כדי שיתעשרו, בין שהאשה היא שמאל, והפרנסה באה משמאל, לכן יכבדו את האשה

התף לנשואין דתף הוא אותיות פת ומרמז על השפעת הפרנסה שבאה מהנשואין, וכן תף מרמז במלה תפלין המשפיעים את שפע הפרנסה. וכן תף בגימטריא קדושין או טבעת. וכן לאחר קריעת ים סוף שהיה בסוד זיווג יסוד ומלכות כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק', לקחו הנשים תפים, כמו שכתוב (שמות טו, כ) "ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלות", דתף מתקשר עם זיווג יסוד ומלכות. וכן תף מרמז במלה תפוח המסמל זיווג יסוד ומלכות, ככתוב (שה"ש ח, ה) "תחת התפוח עוררתין" וכפי שנבאר לקמן במאמר 'חשמל לולב' את הטעם שהמלכות נקראת חקל תפוחין קדישין. ומאידך בלעמית זה מצינו במדרש (ילקוט ושלח קלד) ששכם בן חמור משך את דינה לזנות על ידי תפים.

נראה לבאר את הקשר בין תפים לזיווג דקדשה ולפרנסה, דמובא בספר 'ישמח משה' (פ' בשלח) שמרים והנשים בקריעת ים סוף לקחו תפים כדי שלא האנשים ישמעו את שירת הנשים, ורואים שהתפים היו לשם צניעות. ובארנו במאמר 'צניעות האשה' שבזכות הצניעות זוכה הבעל להעביר לאשתו בזמן הזיווג את השפע האמיתי שלה, וזוכים לפרנסה.

ועוד נראה לפרש הקשר בין תפלין לטבעת קדושין, דמובא בלק"ת (האזינו צא.) הטעם לטבעת קדושין, דזה בבחינת אור מקיף הנרמז בטבעת עגלה, שהיא הכנה לקראת האור הפנימי של נשואין, דהסדר הוא תמיד קדם אור מקיף, ואחר כך אור פנימי, כמו שאומרים בתפלה קדשנו במצותיך המרמז על אור מקיף, ואחר כך ותן חלקנו בתורתך המרמז על אור פנימי. דהמצוות הן בבחינת לבוש מקיף, והתורה היא בבחינת מזון פנימי, כדבארנו במאמר 'תורה מזון'. וכמו שמצינו אצל בצלאל קדם משכן אור מקיף, ואחר כך כלים אור פנימי, וכן בתפלין יש בחינה של טבעת קדושין, דתפלין שהם מצוה, הם בבחינת אור מקיף, וזאת הכנה לקריאת שמע אור פנימי. וכן מובא ב'תורה אור' (ויקהל פח:) כל הקורא קריאת שמע בלא תפלין כאלו מעיד עדות שקר בעצמו, כי הנה בתפלין הם גם כן הפרשיות שמע והיה דקריאת שמע, רק בתפלין הם בחינת מקיף, ובקריאת שמע שאומר אחד ואהבת הוא בחינת גלוי בפנימיות, ולכן תחלה צריך להיות המקיף ואחר כך הפנימי, וכשקורא קריאת שמע בלא תפלין להמשיך הפנימי בלא המקיף זהו עדות שקר. רואים שתפלין הם האור המקיף של קריאת שמע.

וכעין זה מובא בספר 'שערי אורה' (שער א') והקורא בשחר קריאת שמע בלא תפלין כאלו מעיד עדות שקר בעצמו, ואין לו דרך להכניס תפלתו, שהרי תפלה תלויה בתפלה, כלומר תפלת הפה תלויה בתפלה של יד, ותפלת

היד פותחת השערים בשחר להכניס כל תפלות אותו היום לפני השם יתברך. ונראה דלכן הוא נקרא עדות שקר, דהבאנו במאמר 'חשמל דם' מהזהר חדש (תולדות לג:) שפעלת היסוד היא בבחינת עדות, כמו שכתוב (תהילים פא, ו) "עדות ביהוסף שמו", ומי שקורא קריאת שמע שהיא בבחינת זיווג, בלא תפלין הוא ממשיך את השפעת העדות שביסוד דרך חוטי הסטרא אחרא הנקראים שקר, והוא הופך את הקשר לשקר. עין בזהר חדש (תשא נו.) שאותיות ע' וד' בקריאת שמע גדולות, דקריאת שמע היא בבחינת עדות. וכן קדושי אשה בטבעת שהם בבחינת תפלין, נעשים על ידי עדים. וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א שקדושין בגימטריא עדות.

כתוב (דברים כד, ה) "כי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא וגו' ושמח את אשתו אשר לקח: לא יחבל רחמים ורכב פי נפש הוא חבל". צריך להבין מדוע מסמך הכתוב הדין של "רחמים ורכב" לדין של "ושמח את אשתו". נראה לבאר על פי דברינו דשתי המצוות הן מאותו טעם. כשם שצריך לשמח את אשתו, וזה קודם לכל דבר ואינו יוצא לצבא וכו', כך אסור לקחת משכון של רחמים ורכב, אף על פי שחברו חיב לו ממון. דרחמים ורכב מספקים מזון ופרנסה לחברו וזה בבחינת אשה. וכשם שהאשה קודמת לכל דבר, כך הרחמים ורכב שנמצאים ביד חברו קודמים לכל דבר ואסור לקחת אותם ממנו, אפלו כמשכון תמורת חוב שהוא חיב. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין פא.) שאדם שמזיק פרנסתו של חברו הוא בבחינת מטמא את אשתו.

וכן מובא בתרגום יונתן בן עוזיאל שרחמים ורכב, מרמזים על בעל ואשה. היינו שאסור לעשות כשוף שימנע קשר של עונה בין בעל לאשתו. וכן מובא ב'שער המצוות' להאריז"ל (פ' כי תצא ע' קמג) שרחמים ורכב מסמלים זיווג איש ואשה, והקמח היוצא מבין אבני הרחמים הוא בבחינת טפת הזרע היוצאת מהזכר, כפי שמצינו בגמרא (סוטה י:) שפעלת היסוד היא בבחינת טוחן. וכן מצינו ב'מדרש פליאה' (אות קנ) שאדם שבא על אשתו שלא כדרךה, עובר על "לא יחבל רחמים ורכב". וכן רח"ל המסמלת את המלכות מרמזת בכתוב "לא יחבל רחמים" בדלוג הפוך של ג' אותיות.

מובא בספר 'מבוא לחכמת הקבלה' (ח"א ש"ז פ"ג) ששכסף שטר וביאה הם כנגד חסד גבורה תפארת, שהם הג' קוים שהאשה המסמלת את המלכות, מקבלת מהאיש המסמל את היסוד. נראה לבאר דכסף הוא בחינת חסד, בחינת אהבה כמו "נכסף נכספתו". שטר שהבעל אינו נותן כלום הוא בחינת גבורה המצמצמת את השפע, וכן קדושי שטר נלמדים בגמרא (קידושין ה.) משטר גרושין, השיך למדת הגבורה. וביאה מסמלת את התפארת שהוא עמוד האמצע.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא 140 עמודים בבקשה לכתובת המייל

26@bezeqint.net

מְצִינוּ בְּזֶהָר (משפטים קכ.) "וְאַתֶּם צֹאנֵי צֶאֱן מְרַעִיתִי אֲדָם אַתֶּם", דְּהוּוּ נִרְדְּפִים קָדָם עֲרַב רַב זֹאבִים בִּישׁוֹן, הָא "בְּנִימִין זָאב יִטְרֹף" לְגַבְיָהּוּ, דְּטְרִיף לֹוּן, וְיִתְקִים בְּהֵוּא זְמַנָּא "בְּבִקְרָ יֹאכַל עַד", דְּהֵינּוּ "עַד כִּי יָבֹא שִׁילָה", וְדָא בְּקָר דְּאַבְרָהָם, "וְלָעֲרַב יְחַלֵּק שְׂלָל", דָּא עֲרַב דִּיצְחָק, דְּתַמָּן תְּרִין מְשִׁיחִין. רֹואִים מַלְשׁוֹן הַזֶּה־ר שֶׁהַגְּאוּלָּה תִּהְיֶה בְּסוּד הָעֲרַב דִּיצְחָק, נִרְאֶה שֶׁהַזֶּה־ר מִדְּגִישׁ אֶת הַקֶּשֶׁר שֶׁל הָעֲרַב לִיצְחָק, לְרַמֵּז עַל מַה שְּׂמִצְיָנוּ בְּגִמְרָא (שְׁבַת פט:), שְׂלַעְתִּיד לְבֹוא בְּזִמְן הַגְּאֻלָּה יֹאמְרוּ לִיצְחָק כִּי אַתָּה אָבִינוּ, כִּי הוּא יִמְלִיץ טוֹב עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׂיִזְכּוּ לְכַפְרָה וְלַגְּאֻלָּה. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהָר (שְׁמִינִי לח:) שֶׁהַגְּאֻלָּה תִּהְיֶה בְּסוּד יְצָחָק. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהָר (תּוֹלְדוֹת קלה.) בְּאוֹתוֹ זְמַן יִשְׁיִגוּ הַצְּדִיקִים דְּעַת שְׁלָמָה וְכוּ', הַדָּא הוּא דְכָתִיב "וְאַלֶּה תּוֹלְדוֹת יְצָחָק בֶּן אַבְרָהָם", אֱלוֹהִים הֵם תּוֹלְדוֹת הַשְּׂמִיחָה וְהַשְּׂחֹק שֶׁיֵּהָא בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זְמַן. וְכֵן שְׂמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (בְּרַאשִׁית יז כא) "וְיָאֵת בְּרִיתִי אִתְּךָ יְצָחָק אֲשֶׁר תִּלְד לְךָ שָׂרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה בְּשָׁנָה הָאַחֲרֶת". ר"ת בְּגִמְטְרִיא תִשְׁע"ב. וְכֵן אִקִּים לְמוֹעֵד מֵרַמֵּז עַל הַתְּקוּמָה בְּמוֹעֵד הַגְּאוּלָּה.

[והעירני הַרְה"ג ר' יוֹסֵף אוּחֻנָּה שְׁלִיט"א בְּקֶשֶׁר לְמַנִּיין הַשְּׁנִים, שְׁלִפִי הַמַּנִּיין שְׂמַנּוּ בְּזִמְן הַגְּמֵרָא הַשְּׁנָה הַנוֹכַחִית הִיא שְׁנַת הַתִּשְׁעִ"ב וְלֹא הַתִּשְׁעִ"א עַל כֵּן, אִפְשָׁר שֶׁתֹּאדִיךְ הַקָּץ יִתְאַחַר בְּשָׁנָה נּוֹסֶפֶת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֵר שְׁלִיט"א שְׂגַם אֲנֹו טוֹעִים בְּשָׁנָה, הִרִי כְּתוּב "אֲנִי ה' בְּעַתָּה אַחִישְׁנָה" נוֹטְרִיקוֹן אַחִישׁ שְׁנָה.

מוֹבָא בְּסִפְרָא 'כְּכַר לְאֶדְן' מִהַחִידָא (עַל 'אַבוֹת דְּרַבִּי נֶתַן' פכ"א עֲמוּד רַמְה) כְּתוּב בְּשֵׁם הָאֲרָ"י שְׂמַשְׁנַת ש"ל עֲבַר גְּבוּל אַחִישְׁנָה וְנִכְנַס גְּבוּל בְּעַתָּה. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבִשְׁנַת ש"ל הָאֲרָ"י לְהַתְּחִיל לְגַלּוֹת אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, (עֵיין בְּסִפְרָא כְּתוּבִי לְדוֹרוֹת הָעָרָה ה') וְגַלּוּי זֶה הוּא תַּחֲלַת גְּאֻלַּת בְּעַתָּה, דְּפְנִימִיּוֹת הַגְּאֻלָּה הִיא גְּלוּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהַתְּחִיל בְּשָׁנָה זֹו, וְכָל שְׂאָר הַתְּהִלִּיכִים הֵם הַשְּׁלָמָה שְׁל מַה שֶׁהַתְּחִיל שָׂם. וְלִכֵּן הַבְּעִש"ט קֶשֶׁר לְגְּאֻלַּת בְּשַׁעְתָּה וּבְעַתָּה כְּפִי שְׂבַאֲרָנוּ, כִּי הוּא הַמְּשִׁיךְ אֶת מַה שֶׁהַתְּחִיל הָאֲרָ"י לְוַהֲפִיט אֶת תּוֹרַת הָאֲרָ"י לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן כְּשִׁפּוּצוֹ מַעֲיִנוֹתָיו חוּצָה זֶה סִיּוּם הַתְּהִלִּיךְ שֶׁל בְּעַתָּה שֶׁהַתְּחִיל בְּשָׁנַת ש"ל. וְכֵן מוֹבָא בְּסִדּוּר 'נְהַרּוֹת שְׁלוֹם' שֶׁהִסִּית שֶׁל רִשְׁב"י הָאֲרָ"י לְוַהֲרֵש"ש, שְׂשְׂמוֹתֵיהֶם הֵיוּ שְׂמַעוֹן יְצָחָק שְׁלוֹם. הוּא נִקְ"ם, וּמֵרַמֵּז עַל הַכְּתוּב (ישע"י סג, ד) "כִּי יוֹם נִקְם בְּלִבִּי וּשְׁנַת גְּאוּלִּי בָּאָה". וְזֶה גַם בְּגִמְטְרִיא קָץ. וְכַאֲן כֵּן מֵתֵאִים הַלְשׁוֹן אַתְּחַלְתָּא דְּגְאוּלָּה, כִּי הַגְּאוּלָּה הַתְּחִילָה בְּחַלֵּק הַפְּנִימִי שְׁלָה, שֶׁהוּא גִילּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה. מַה שְׂאִין כֵּן לּוֹמַר אַתְּחַלְתָּא דְּגְאוּלָּה בְּחִיצוֹנִיּוֹת עַל בְּנִין הָאֲרָ"י וְכוּ', אִינוּ נִכּוֹן, כְּפִי שְׂבַאֲרָנוּ שֶׁזֶה רַק הַכְּנָה בְּחִיצוֹנִיּוֹת וְלֹא אַתְּחַלְתָּא, כִּי הַכְּלִים עֲדִיין בְּלִי אֹורוֹת. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרָא 'לְשֵׁם שְׁבוּ וְאַחֲלַמְה' (עֵיגוּלִים וְיוֹשֵׁר עֲנַף ב' אוֹת ז') מְדוּרוֹ שֶׁל הָאֲרָ"י לְוַהֲלֵא הַתְּחִיל לְהַתְּנוּצֵץ בְּפְנִימִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת אֹור הַתִּיקוֹן דִּימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא מֵתְקַרֵּב וְהוֹלֵךְ בְּכָל יוֹם, אֲמַנֵם הוּא רַק בְּפְנִימִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת, וְלִכֵּן הַגַּם שֶׁהַחִיצוֹנִיּוֹת הוּא עֵתָה גְרוּעַ מְאֹד וּבְכָל יוֹם מְרֹובָה קָלְתּוֹ מִשְׁל חֲבִירוֹ, אֲבַל הַפְּנִימִיּוֹת הוּא הוֹלֵךְ וּמֵתְתַקֵּן תְּמִיד, וּמֵתַגְלָה לְמַטָּה תְּמִיד חִידוּשֵׁי תּוֹרָה בְּסִתְרֵי צְפוּנִיָּה, וְנִמְצָא כִּי מַה שֶׁהִיא אֲסוּר לְחַקוֹר וּלְדְרוֹשׁ בַּהִיּוֹם שְׂעֵבֵר, הוּא מוֹתֵר בְּיוֹם הַבָּא, וְזֶה מְרַגִּישׁ כָּל מַעֲיִין אֲמִיתִי. וְלִפִּי זֶה מוֹבַנַת יוֹתֵר תְּשׁוּבַתוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ לְשִׂאלְתּוֹ שֶׁל הַבְּעִש"ט. אִימְתִי אֲתִי מֵר, וְהַשִּׁיב כְּשִׁתְּגַלֶּה תּוֹרַתְךָ וְיִפּוּצוּ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה. הַבְּעִש"ט שְׂאֵל אֶת הַמְּשִׁיחַ כִּיּוֹן שְׂבַחֵלֵךְ הַפְּנִימִי שֶׁל הַגְּאוּלָּה הִיא כְּבַר הַתְּחִילָה, מֵתִי יָבֹא הַמְּשִׁיחַ בְּחִיצוֹנִיּוֹת כְּפִשׁוּטוֹ. וְהַמְּשִׁיחַ עֵנָה לְהַפִּיץ הַחוּצָה אֶת אֹור פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וּמִמִּילָא הָאֹור שֶׁל הַגְּאוּלָּה יִצָּא הַחוּצָה מִהַפְּנִימִיּוֹת לְחִיצוֹנִיּוֹת. וְתִהְיֶה גְאוּלָּה כְּפִשׁוּטָה גַם בְּחִיצוֹנִיּוֹת.

וְכֵן קָץ דְּנִיָּאֵל (דְּנִיָּאֵל ז, כה) "עֲדָן וְעֲדָנִין וּפְלַג עֲדָן" מְרַמֵּז עַל זְמַן זֶה. "עֲדָן" כְּנִגְדָּא אֱלָף הַחֲמִישִׁי. "וְעֲדָנִין" כְּנִגְדָּא שְׁנַי זְמַנִּים בְּאֱלָף הַשִּׁישִׁי, הַלִּילָה, וְעַד חִצּוֹת. "וּפְלַג עֲדָן" כְּנִגְדָּא הַחֲצִי שְׂעָה שְׂאֲחַר חִצּוֹת. וְכֵן קָץ דְּנִיָּאֵל (דְּנִיָּאֵל יב, ז) "וְיִשְׁבַּע בְּחֵי הָעוֹלָם כִּי לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וְחִצִּי וְכִכְלוֹת נַפְץ יָד עִם קֶדֶשׁ תִּכְלִינָה כָּל אֱלֹהִים". מְרַמֵּז עַל זְמַן זֶה. מוֹעֵד כְּנִגְדָּא אֱלָף הַחֲמִישִׁי. מוֹעֲדִים כְּנִגְדָּא שְׁנַי זְמַנִּים בְּאֱלָף הַשִּׁישִׁי, הַלִּילָה, וְעַד חִצּוֹת. וְחִצִּי כְּנִגְדָּא הַחֲצִי שְׂעָה שְׂאֲחַר חִצּוֹת. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים קלד:) "עֲדָן וְעֲדָנִין וּפְלַג עֲדָן", עֲדָן דְּכָל עֲדָנִין שְׂפִיר; מֵאִי וּפְלַג עֲדָן אֱלָא כְּגוֹן פְּלַג הַמְּנַחָה בְּשְׂמַאלָא אַתְּפַלְגַת לְדִינָא. רֹואִים שֶׁהַזֶּה־ר מְפָרֵשׁ פְּלַג עֲדָן מְרַמֵּז עַל הַמְּנַחָה, שְׂנַחֵלֵק בֵּין דִּין לְחֶסֶד.

עוד ציטוטים בקצרה מהאדמו"ר משומרי אמונים שליט"א (הובא במוסף של עיתון בקהילה לחג הסוכות תשע"ב). בכ"ו באייר שנת תש"ה כשבשרנו לאבי [האדמו"ר הקודם משומרי אמונים, רבי אהרן ראטה זצ"ל] על כניעת הרשע ימח שמו, [כניעת גרמניא], חשב אבא זצ"ל קמעא, ואמר המלחמה הזאת היתה משחק ילדים לעומת המלחמה שתבוא. מאד התפלאנו למשמע דבריו שהרי כבר שמענו וידענו אודות גודל החורבן, וראינו שאכן ידע בדיוק מה שקרה באירופה, מצד שני כיצד אפשר לומר שהוא היה משחק ילדים. אלא שהמלחמה הבאה תהיה מלחמה גרעינית ולכן היא תגמד ותקטין את כל המלחמות הנוראות שהיו לפניו, כבר לא צריך דמיון מפותח כדי להאמין שמאות מליונים עלולים למות בתוך מספר שעות ה' ירחם. רואים שהקב"ה הוציא את העולם מדרך הטבע, וגם מה שמתרחש במדינות הערביות הרי רואים פלאות. והפלא הגדול ביותר שהצבור שלנו ישן ונרדם ואינו מתבונן, וזה כמו שהיה קודם המלחמה באירופה שאבא זצ"ל זעק שהולך להיות חורבן, אבל האנשים לא רצו להתבונן. איני ממחשבי קיצים, אבל אמרתי גימטריא על הפסוק "והיה לעת ערב יהיה אור", כי "לעת ערב" בגימטריא תשע"ב. שבשנה זו כבר נראה את האור, אבל צריך לעורר את הצבור שלא יישנו וירדמו.

וכן שמעתי בשם הגר"ש אַלְיָשִׁיב שליט"א בשם חמיו הרה"ג ר' אַרְיֵה לֵוִין זצ"ל שיש בידם מסורת שאם יבנו את חרבת רבי יהודה החסיד בירושלים זה סימן שקרובים לבנין בית המקדש. ודבר זה התקיים בימינו. וידוע שהערבים התנגדו בתקף לשיקום חרבת רבי יהודה החסיד. וכן פורסם לאחרונה בשם הגר"ח קניבסקי שליט"א (יתד נאמן י"ח חשוון תשע"ב) שאנו נמצאים כיום בסוף תקופת עקבתא דמשיחא. ושמעתי ממקור מוסמך ששמע מהגר"ח גריינימן שליט"א שהמשיח עומד להגיע בקרוב. (הדברים נאמרו למשפחת מוחתנו שנפטר לאחרונה.)

כתוב (בראשית כו כב) **"ויעתק משם ויחפור באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות ויאמר פי עתה ירחיב ה' לנו ויפרינו בארץ"**. ומובא ברמב"ן שם והשלישי קרא רחובות, הוא הבית העתידי שיבנה במהרה בימינו והוא יעשה בלא ריב ומצה, והאל ירחיב את גבולנו, כמו שנאמר "ואם ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר", שהוא לעתיד, וכתוב בבית השלישי "ורחבה ונסבה למעלה למעלה, ופרינו בארץ". וכתב לי הרה"ג ר' שלמה ברייער שליט"א, שהכתוב **"פי עתה ירחיב הו"ה"**. בגימטריא תשע"ה עם האותיות והמילים והכולל. ועוד הוסיף שהכתוב המדבר על ביאת המשיח (עובדיה א יח) **"והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה שריד לבית עשו כי ה' דבר"**. בגימטריא תשע"ג.

ועוד נראה להוסיף שמיד אחרי שדוד כבש את סוריא כמובא בשמואל ב' פרק י', הוא המשיך להלחם בבני עמון ואז היה חטא בת שבע כמובא שם בפרק יא'. ויש כאן פלאי פלאות, הרי בארנו שהטעות של דוד בכבוש סוריא היתה שהוא אמנם רצה את בית המקדש, אבל עדין לא הגיע הזמן כי קודם צריך להשלים את כבוש הארץ, אבל כיון שהוא כבש בפעל את סוריא, התגלה אליו האור של בית המקדש לפני הזמן, לכן הוא ראה את בת שבע על הגג לפני הזמן ונגרם החטא. שהרי מובא בספרים שדוד ראה בבת שבע את האור של שלמה שהוא האור של בית המקדש. שהרי כבר נבא לו נתן הנביא לפני זה שיולד לו בן והוא יבנה את בית המקדש, כמובא שם בפרק ז' **"והקימתי את זרעך אחריו אשר יצא ממעיך והכינתי את ממלכתו: הוא יבנה בית לשמי"**, וכשהוא ראה את בת שבע הוא הרגיש את האור הגדול של בית המקדש, ונכשל בה לפני הזמן. כמובא בגמרא (סנהדרין קז). **תנא דבי רבי ישמעאל, ראויה היתה לדוד בת שבע בת אליעם אלא שאכלה פגה**. ולכן אחר כך הוא בכה הרבה על הבן של בת שבע שמת וכו', כי הוא ידע שבבן הזה טמונה השלמות של מלכות בית דוד, ובנין בית המקדש. והוסיף הרה"ג ר' גרשון באס שליט"א שמובא בתוספות (קידושין מג.) שאוריה היה חייב מיתה כי הקדים את לומר אדוני יואב קודם שאמר המלך דוד. יוצא שהיתה כאן השתלשלות של הקדמת דברים קודם הזמן שגרמה את חטא בת שבע, דוד הקדים את כבוש סוריא, וכתוצאה מזה השתלשל החטא של אוריה שהקדים את יואב לפני דוד, ומזה השתלשל החטא של דוד שהקדים את בת שבע קודם הזמן. ועוד הוסיף שגם כשאברהם חזר מכיבוש סוריא, היה חטא של מלכי צדק שהקדים את ברכת אברהם לברכת ה' והפסיד את הכהונה לאברהם. כמובא ברבנו בחיי (בראשית יד יט) **"ויברכהו ויאמר ברוך אברם"**, הקדים מלכי צדק ברכת אברהם לברכת אל עליון וחטא בזה, כי היה לו להקדים ברכת השם יתברך, והיה עונשו שנטלה ממנו כהונתו ונתנה לאברהם.

והוסיף הרה"ג ר' שמעון רז שליט"א שמצינו לשון שבועה על הגאולה בתפלת 'עלינו לשבח' יכירו וידעו כל יושבי תבל. כי לך תכרע כל בך. תשבע כל לשון. אותיות תשע"ב. וכעין זה מרמז גם בתפלת 'נשמת', כי כל פה לך יודה, וכל לשון לך תשבע. וכן לשון

בגימטריא דוד בן ישי. והיא גם מסמלת את דוד, כי הפה הוא מלכות, והלשון היא היסוד שבמלכות, בסוד דוד. ויש כאן רמז לשון לך

תשבוע שזוכה ללשון שהיא דוד בתשע"ב. וכן תשע"ב מרמז בפתוב (במדבר ה, כא) "בשבועת האלה". וכן גאלת בעת"ה מרמזת בפתוב

"בשבועת האלה".

מקום מגוריו של גלעד שליט: בגליל סמוך למירון, ולפקיעין, ולמעלות, המקומות של גלוי פנימיות התורה, ומקום הישוב שמו מצפה הילה המרמז על אור. והילה בגימטריא נ' שיערי בינה, המסמלים את האור של הגאלה כדלעיל. וכן סוד הגלעד של יעקב הוא בסוד מצפה. כמו שכתוב (בראשית לא מח) "על פן קרא שמו גלעד: והמצפה אשר אמר". ומבאר רש"י שם "והמצפה אשר אמר" "והמצפה אשר בהר הגלעד". וכמו שכתוב "ויעבר את מצפה גלעד". ולמה נקרא שמה מצפה לפי שאמר כל אחד מהם לחברו "יצף ה' ביני ובינך אם תעבור את הברית". רואים שקראו לגלעד של יעקב מצפה גלעד. וכן מובא בספר 'הכתב והקבלה' (בראשית לו יב) "על כן קרא שמו גלעד: והמצפה" עומד במקום שנים, לסוף ולתחלת פסוק כאלו אמר קרא שמו גלעד והמצפה, והמצפה אשר אמר, כי בשני שמות נקרא גלעד והמצפה.

מכתב

מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א.

כז בחשון התשע"ב

לכבוד עורך העלון 'סוד החשמל' וכו'.

אני שולח לכם טבלה מעניינת שמצאתי על משיח תשע"ב כל המימצאים הם מתחת לברכה שקבל יוסף הצדיק מיעקב אבינו. שזה מרמז גם על הקשר למשיח בן יוסף כפי שכתבתם. המעניין ביותר בטבלה שזה מופיע בסמוך לדילוג משיח א"ל שהוא הדילוג המינימלי ביותר בכל התורה, ושם א"ל מסמל את מידת החסד בסוד שם ע"ב כפי שכתבתם. בנוסף רואים בטבלה אליהו, פסח, גאלה, כולם בסמוך זה לזה שזה שוב הסמיכות המינימלית ביותר של מלים אלו יחד בכל התורה כולה. וזה משמעותי ביותר בתורת הסטטיסטיקה. המלה תשובה עוברת לכל אורך הטבלה. זה ממצא חשוב ביותר גם מבחינה מדעית לאלו שמבינים בתורת הסטטיסטיקה.

Table with Hebrew text and numerical indices (9711, 250993, 2222). The text is a transliteration of a biblical passage with highlighted words and corresponding numbers in the right margin.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.
או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il
המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האיש (סוד חיי האישות לאור הקבלה לנשואים בלבד), או את הגיליון השבועי, ישלחו בקשה לכתובת המייל.